

misofonie

ongehoord hoorgestoord

misofonie

ongehoord hoorgestoord

Stefaan Renaat Benjamin

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden berust op louter toeval.

Reeds verschenen van dezelfde auteur bij Brave New Books:

Waar stenen bloeien - daar waar God vertoeft

ISBN: 9789402147049

Hoefgetrappel en Balanciering

ISBN: 9789402147506

Eikels en Teven - ouderverstoting

ISBN: 9789402148527

Schijn en Schaduw

ISBN: 9789402149500

Schrijver: Stefaan Renaat Benjamin

Coverontwerp: © Fabienne Ceenaeme

ISBN: 9789402150469

© Stefaan Renaat Benjamin

Inleiding.

Het is met een lichtelijk gevoel van onwil dat ik begin te schrijven. Alsof ze me proberen weg te duwen, die nare herinneringen. En toch voel ik me voor een stuk verplicht om het te doen. Ik ben nu eenmaal een schrijver en na achtendertig jaar ervaring op het vlak van misofonie zou het immoreel zijn van mijn kant om er *niet* iets over te schrijven. Achtendertig jaar, mijn hele leven. Natuurlijk waren de eerste jaren van mijn leven nog niet doordrongen van wat me al zo lang achtervolgt. Maar het lijkt me wel zo te zijn. Misofonie. Vorige week per toeval ontdekt op internet. Zoveel steentjes vielen op hun plaats, zoveel antwoorden werden er gegeven door gewoon de getuigenissen van andere mensen te lezen en verwonderd te zijn dat ik blijkbaar niet de enige ben die door de dagelijkse hel van het geluid ga. De ene dag is wel beter dan de andere, dat geef ik toe. En ik weet heel goed van mezelf welke druk ik mijn medemensen opleg omdat ik niet in staat ben om mijn zenuwen in de hand te houden. Toch is niet alles negatief aan wat misofonie heet. Ik heb al boeken geschreven over God, over echtscheiding en ouderverstoting, over mensen die zichzelf in een schijnwereld onderdompelen en zich dan afvragen hoe het komt dat ze vroeg of laat crashen, ik heb geschreven over technieken waarmee iemand zich in de hand kan houden en uit de put kan hijsen bij onheil. Maar meestal slaag ik er al niet in om het ontbijt voor mezelf rustig te laten verlopen. Zoveel mensen die mijn kwaal bezitten, niemand hoort hun stem. Ze worden genegeerd of weggelachen, bestempeld als 'lastigaards' of zelfs labielen.

Het is met een lichtelijk gevoel van onwil dat ik begin te schrijven omdat ik weet dat er veel nare herinneringen naar boven zullen komen, situaties die ik al lang geklasseerd had en ik heb werkelijk geen zin om ze opnieuw te inventariseren, na al die jaren. Maar ik kan niet anders dan beginnen te schrijven. Er zijn mensen die hulp nodig hebben en het is niet omdat ik erin geslaagd ben om mijn leven vorm en richting te geven dat anderen dit ook zouden kunnen doen. Wat is een leven waard wanneer een mens niet probeert om anderen te helpen? Op welk vlak dan ook? Ik waarschuw de lezer alvast om zichzelf niet uit de weg te gaan bij het lezen van dit boekje. Ik ben een confronterend schrijver en doe de waarheid zo min mogelijk geweld aan. Af en toe zal dit ervoor zorgen dat je me misschien best onsympathiek zult vinden. Het zij zo. Misofonie, als er bijna niemand over schrijft dan zal ik het wel doen. Want het is dringend tijd dat misofonie gehoord wordt, gezien wordt, aanvaard wordt. Zeker door jezelf als je het hebt.

Vergeef me mijn versie van het Nederlands, ik ben een Vlaming en hoewel ik de Nederlandse taal in alle opzichten eer en hoog acht kan het gerust voorkomen dat mijn woordgebruik niet voor de volle honderd procent aansluit bij wat er in Nederland gesproken wordt. Dat is slechts een klein ongemak. Laten we eraan beginnen.